

UZASADNIENIE

- dotyczące orzeczenia o karze

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego zarówno sprawstwo, jak i wina oskarżonego M. N. odnośnie popełnienia zarzucanych mu czynów, zdaniem Sądu, nie budzi wątpliwości. M. N. jest osobą dorosłą, dawno osiągnął wiek umożliwiający przypisanie mu odpowiedzialności karnej, nie zachodzą więc żadne okoliczności wyłączające winę.

Zachowanie oskarżonego, polegające na tym, że wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 44 ust. 1 w zw. z ust. 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2016 r. , poz. 2048) działając w sposób uporczywy, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w okresie od dnia 21.10.2012 r. nie wpłacił do Urzędu Skarbowego w G. podatku dochodowego za okres od września 2012 r. do grudnia 2014 r. w ustawowo określonych terminach, tj.

1) zaliczki za wrzesień 2012 r. w kwocie 9.281,00 zł w terminie do dnia 20.10.2012 r.

2) zaliczki za październik 2012 r. w kwocie 9.823,00 zł w terminie do dnia 20.11.2012 r.

3) zaliczki za grudzień 2012 r. w kwocie 1.278,00 zł w terminie do dnia 20.01.2013 r.

a następnie,

4) wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 45 ust. 1a pkt 2 w zw. z ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2016 r. , poz. 2048), po złożeniu zeznania według wzoru PIT-36L za 2012 r. nie wpłacił w ustawowym terminie tj. do dnia 30.04.2013 r. należnego podatku dochodowego od osób fizycznych płatnego według stałej 19% stawki za 2012 r. w kwocie 20.382,00 zł, by dalej z wykorzystaniem takiej samej sposobności wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 44 ust. 1 w zw. z ust. 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2016 r. , poz. 2048)nie wpłacać w ustawowo określonych terminach podatku dochodowego od osób fizycznych, tj.:

5) zaliczki za sierpień 2013 r. w wysokości 3.936 zł w terminie do dnia 20.09.2013 r.,

6) zaliczki za grudzień 2013 r. w wysokości 7.458 zł w terminie do dnia 20.01.2014 r.

a następnie,

7) wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 45 ust. 1a pkt 2 w zw. z ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2016 r. , poz. 2048), po złożeniu zeznania według wzoru PIT-36L za 2013 r. nie wpłacił w ustawowym terminie tj. do dnia 30.04.2014 r. należnego podatku dochodowego od osób fizycznych płatnego według stałej 19% stawki za 2013 r. w kwocie 11.394,00 zł, by dalej z wykorzystaniem takiej samej sposobności wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 44 ust. 1 w zw. z ust. 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2016 r. , poz. 2048) nie wpłacać w ustawowo określonych terminach, podatku dochodowego od osób fizycznych, tj.

8) zaliczki za styczeń 2014 r. w wysokości 9.268 zł w terminie do dnia 20.02.2014 r.,

9) zaliczki za luty 2014 r. w wysokości 3.217 zł w terminie do dnia 20.03.2014 r.,

10) zaliczki za kwiecień 2014 r. w wysokości 1.213 zł w terminie do dnia 20.06.2014 r.

11) zaliczki za maj 2014 r. w wysokości 9.596 zł w terminie do dnia 20.06.2014 r.,

12) zaliczki za październik 2014 r. w wysokości 7.837 zł w terminie do dnia 20.11.2014 r.,

13) zaliczki za grudzień 2014 r. w wysokości 5.261 zł w terminie do dnia 20.01.2015 r.,

a następnie,

14) wbrew obowiązki wynikającemu z art. 45 ust. 1a pkt 2 w zw. z ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2016 r. , poz. 2048), po złożeniu zeznania według wzoru PIT-36L za 2014 r. nie wpłacił w ustawowym terminie tj. do dnia 30.04.2015 r. należnego podatku dochodowego od osób fizycznych płatnego według stałej 19% stawki za 2014 r. w kwocie 68.168,00 zł, wyczerpywało znamiona wykroczenia określonego w art. 57 §1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks, opisanego w pkt 1 aktu oskarżenia.

Z kolei zachowanie polegające na tym, że wbrew obowiązki wynikającemu z art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2016 r. poz. 710 z późn. zm.) działając w sposób upoczywy z wykorzystaniem takiej samej sposobności, począwszy od dnia 25 stycznia 2013 r. nie wpłacił w ustawowych terminach na rachunek Urzędu Skarbowego w G. należnego podatku od towarów i usług za okres od IV kwartału 2012 r. do II kwartału 2014 r. w łącznej wysokości 55.509,34 zł w tym:

1) za IV kwartał 2012 r. w wysokości 10.087,34 zł w terminie do dnia 25.01.2013 r.,

2) za I kwartał 2013 r. w wysokości 2.808,00 zł w terminie do dnia 25.04.2013 r.,

3) za II kwartał 2013 r. w wysokości 6.553,00 zł w terminie do dnia 25.07.2013 r.,

4) za III kwartał 2013 r. w wysokości 8.460,00 zł w terminie do dnia 25.10.2013 r.,

5) za IV kwartał 2013 r. w wysokości 12.649,00 zł w terminie do dnia 27.01.2014 r.,

6) za I kwartał 2014 r. w wysokości 10.245,00 zł w terminie do dnia 25.04.2014 r.,

7) za II kwartał 2014 r. w wysokości 4.707,00 zł w terminie do dnia 25.07.2014 r., opisane w pkt 2 aktu oskarżenia wyczerpywało znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57 §1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks.

Zachowanie oskarżonego opisane w pkt 3 aktu oskarżenia, polegające na tym, że wbrew obowiązki wynikającemu z art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2016 r. poz. 710 z późn. zm.) działając w sposób upoczywy, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, począwszy od dnia 26 stycznia 2015 r. nie wpłacił w ustawowych terminach na rachunek Urzędu Skarbowego w G. należnego podatku od towarów i usług, za okres od IV kwartału 2014 r. do I kwartału 2015 r., w łącznej wysokości 45,789,00 zł w tym:

- za IV kwartał 2014 r. w wysokości 28.864,00 zł w terminie do dnia 26.01.2015 r.

- za I kwartał 2015 r. w wysokości 16.925,00 zł w terminie do dnia 27.04.2015 r., wyczerpało znamiona wykroczenia skarbowego określonego w art. 57 §1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

Odpowiedzialność za wykroczenie opisane w art. 77 § 3 kks wywołuje zachowanie płatnika, polegające na uchybieniu obowiązki przekazania pobranego od podatnika podatku we właściwym terminie i na rzecz właściwego organu podatkowego. Oskarżony, który wbrew obowiązki wynikającemu z art. 38 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2048 z późn.zm.) działając z wykorzystaniem takiej samej sposobności, jako płatnik nie wpłacił na rachunek Urzędu Skarbowego w G. w ustawowo określonych terminach, począwszy od dnia 20.11.2014 r. zaliczek na podatek dochodowy za okres od października do grudnia 2014 r. w łącznej wysokości 212,00 zł, w tym:

- za październik 2014 r. w wysokości 48,00 zł w terminie do dnia 20.11.2014 r.,

- za listopad 2014 r. w wysokości 82,00 zł w terminie do dnia 22.12.2014 r.,

- za grudzień 2014 r. w wysokości 82,00 zł w terminie do dnia 20.01.2015 r.

Wyczerpało więc znamiona wykroczenia skarbowego określonego w art. 77§ 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks, opisanego w pkt 4 aktu oskarżenia.

Zachowanie oskarżonego, opisane w pkt 1-3 aktu oskarżenia, wbrew jego stanowisku zawiera znamiona uporczywości. Przed rozstrzygnięciem tej kwestii przytoczyć należy poglądy doktryny oraz orzecznictwo dotyczące niewpłacania przez podatnika w terminie podatku.

T. G. w komentarzu do art. 57 kks (LEX 2009) wskazuje, że **nie można uznać za usprawiedliwiające opóźnienie w regulowaniu podatku niezgromadzenie przez podatnika na czas środków finansowych na pokrycie podatku w terminie**. Chodzi bowiem o brak środków na sam podatek, który reguluje się "od czegoś" (dochód, czynności itd.) w sytuacji, gdy istniały środki finansowe na tę transakcję, która jest podstawą opodatkowania. Zła wola podatnika polega tu na tym, że gromadzi on środki na same czynności podlegające opodatkowaniu, a nie interesuje się potrzebą ich posiadania także na podatek od tych czynności, ani nie podejmuje prób skorzystania z dopuszczalnych ulg przy czasowym braku środków, np. z rozłożenia podatku na raty czy odroczenia jego płatności. Uporczywości nie można tu zatem ograniczać, jak na gruncie art. 209 k.k., jedynie do sytuacji, gdy podatnik ma środki na uregulowanie zobowiązania - tu podatku - ale mimo to uporczywie go nie płaci (tak też przywołane przez T. G. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2003 r., I KZP 2/03, OSNKW 2003, nr 5-6, poz. 57, s. 83).

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż oskarżony uzyskując przychód z tytułu prowadzonej działalności – winien zabezpieczyć z tej kwoty należny dla Skarbu Państwa podatek i wpłacić go w ustawowym terminie. Ponieważ tego nie uczynił – jego zachowanie opisane w pkt 1-3 aktu oskarżenia wyczerpało znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 i następnych kodeksu karnego, w szczególności zaś miał na względzie fakt, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Stopień społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonego są wyższe niż średnie, na co wskazuje w szczególności wysoka kwota podatku, którego oskarżony nie wpłacał regularnie.

Na korzyść oskarżonego Sąd poczytał jego wcześniejszą niekaralność, jak również fakt, że stara się na bieżąco regulować zaległe podatki, w ostatnim okresie na poczet zaległości wpłacił kwotę około 300.000 zł, czym w znacznej mierze spłacił zaległość objętą aktem oskarżenia.

Na niekorzyść oskarżonego Sąd poczytał fakt, że dopuścił się on popełnienia aż czterech wykroczeń skarbowych, zaś zaległość podatkowa z tego tytułu na dzień wniesienia aktu oskarżenia wynosiła około 170.000 zł.

Z uwagi na powyższe, brak jest podstaw, by jak domagał się oskarżony – wymierzyć mu karę w postulowanej wysokości. Mianowicie obowiązek podatkowy jest powszechny, wszyscy podatnicy winni go regulować w terminie. Uporczywe niewywiązywanie się z tego obowiązku przez oskarżonego długi okres czasu pomiędzy powstaniem zobowiązań a datą ich spłaty, nieuregulowanie ich w sytuacji gdy pierwsze zobowiązania powstały w 2012 – powodują, że nie sposób potraktować oskarżonego tak łagodnie, jak chciałby tego on sam. Należy też podkreślić, że zła kondycja firmy nie powinna rzutować na wywiązywanie się z należności wobec Skarbu Państwa. To oskarżony odpowiada za podejmowane decyzje finansowe, stąd argumentacja, że posiada kredyt we frankach, czy też musi ponosić koszty egzekucyjne oraz spłacać odsetki od zaległości nie są przesłanką do pobłażliwego potraktowania go przy wymiarze kary za popełnione wykroczenia skarbowe. Rozstrzygnięcie takie nie spełniłoby celów wychowawczych kary wobec oskarżonego, jak również nie osiągnęłoby celów w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wręcz

byłoby niesprawiedliwe wobec innych podatników, którzy ponoszą kary za uporczywe uchylanie się od uiszczania podatków.

Wobec powyższego Sąd uznał, że łączna kara grzywny w wysokości 4.000 zł będzie adekwatną do okoliczności sprawy, spełni cele kary zarówno w zakresie oddziaływania na oskarżonego, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Ponieważ oskarżony przegrał proces – Sąd obciążył go kosztami postępowania.